

LO POM DE FLORS

DEDICAT

als concurrents al concert que dona la Societat de aquest nom en lo

CENTRO SANJUSTENSE

EN CELEBRITAT DE LA FESTA MAJOR

PROGRAMA

CORO: LO POM DE FLORS

DIRECTOR

D. JOAN CRISTIA

ORQUESTA DEL SR. ESCALAS

DIRECTOR

D. FRANCESCH RODÓ

PRIMERA PART

1. ^{er}	Sinfonia	Rosita	de Escalas.
2. ^{on}	Pastorella corejada.	Lo Pom de Flors.	de Clavé.
3. ^{er}	Concert de clarinet, per lo Sr. Salvatori.		
4. ^{er}	Coro descriptiu á veus solas	Los Xiquets de Valls.	de Clavé.
5. ^{on}	Cantata dedicada á la memoria de Clavé.	Lo Cantor del Poble.	de Goula.

SEGONA PART

1. ^{er}	Coro.	La Nit.	de Goula.
2. ^{on}	Concert de violí, per lo Sr. Angla..		
3. ^{er}	Coro descriptiu.	La Festa del Poble.	de Cristia.
4. ^{er}	Concert de cornet, per lo Sr. Eugenio.		
5. ^{on}	Rigodon bélic.	Los Nets dels Almogàver.	de Clavé.

LO POM DE FLORS

Passan los anys y sempre fermes en lo nostre lloch.

Las vicisituts de la vida no 'ns apagan lo caliu del carinyo, de la fé ab que prosseguim nostra obra artistica.

Onze anys que dediquém en consemblant diada un recort al inolvidable Clavé; onze anys que 'ns reunim en aqueix lloch que guarda nostras millors memorias; nostras mes agradables festas.

Tots nos coneixém, tots som amichs, mes que amichs; nos apleguém com si fossem tots una familia que 's reuneix pera celebrar un cop al any, pera encendre mes ab novás y profundas emocións l' amor que 'ns enllassa.

Aqueixa intimitat, aqueixa constancia, son la millor proba de que un mateix esperit nos alenta.

Si; cad' any recorrém lo jardí que ab tant d'afany conreuhá nostre immortal mestre, y fem un pom de las flors mes escullidas pera embaumar ab son preciós aroma un dia de nostra festa major. Si aixís no fos, nos semblaria incompleta.

Es ja una necessitat pera nosaltres lo cumpliment d' aqueixa obligació simpática, es ja pera vosaltres un desitj que 's realisi.

Tan de bó dintre cinquanta anys encara poguém gaudirnos uns y altres ab la satisfacció d' aqueixa diada.

Y si no som nosaltres, serán nostres fills que haurán recullit honrat y digne nostre pendó; serán nostres fills que aplaudirán als obrers cantors, que com avuy, compartirán las fatigas del treball ab los esplays de la música que entendreix los cors.

Fem, donchs, nostra via, sens vacilacions; refermém com cad' any aquesta anyal costúm que 'ns reuneix y alegria y que may, may se mustiguen aqueixas cansons del immortal Clavé,

pera oferirvos cad' any ab mes ufana aqueix present delicat,

Lo POM DE FLORS.

RECORTS CORALS

Jo guardo dolsos recorts que mon cor may abandona del coro *Lo Pom de Flors* y dels bons concerts que dona.

Allí veig bellas ninetas al costat de sos aymants, dantse dolsas miradetas boy sentintne dolsos cants.

Son tan macas y bufonas que son lo goig de la festa, voleyant com papallonas entre mitj de la floresta.

La brisa del matí allí de flors porta lo perfum, qu' en lo bosch y en lo jardí del rich sol veuhen la llum.

Allí los cants pastorils sento del *Cantor del poble* que ab veus gayas y gentils entona 'l jovent molt noble.

Sento grallas, tochs guerrers, *Fontadas*, aplechs festius, soroll de rems y tallers y aucells que cercan sos nius. Los camps plens d' herbetas blanas, oreig corrent per la serra, y jovent ballant sardanas, gay costum de nostra terra.

Y sent festa divertida, obra del mestre Clavé, juro mentres tinga vida qu' als concerts no faltaré; puig per mi es recort etern los brillants y halagadors que dona en Sant Just Desvern lo coro LO POM DE FLORS.

M. Gardó Ferrer.

¡QUINA FESTA MAJOR!

Es vigilia del sis de Agost y las campanas de la vila anuncian que ha arribat la festa major. Tot esgoig y alegria. La Paula dóna de molt desembrás, fa ja

mes de quinze dies que trevalla per la netedat de sa casa. Las parets son mes blanques que un glop de llet, las sevas fillas ja tenen los vestits llestos y sols falta que aquest any tinguin pochs convidats per poder gosar de totes las diversions que se celebran, y atenen que aquestas son moltas, la bona Paula, reuneix á tota la familia y 'ls fa 'l programa dels puestos que te desitj de concórrer. La Sió, que es la filla gran, se 'n alegra; ja fa anys que per obsequiar als forasters li passa la festa poch menos que desepercebuda y deixa de ballar la meytat dels balls

Son las set del vespre y arriba l' últim cotxe plé de forasters, pero gracias á Déu no n' hi ha cap per casa la Paula, pero en cambi rep una carta que está concebuda en aquesta forma:

“Sra. Paula Grabulosa.

San Just.

Molt senyora meva: Vosté recordará que la setmana passada vá convidarme per assistir á la festa major de aqueix poble y sent poch amich de fer desprecis, pujarém demá en lo primer cotxe la senyora, los nens y las criadas. Eperant nos vindrán á rebre, me repeteixo de vosté afectíssim y segur servidor.

Anton Noble.“

Aquesta carta vá caure com una olla d' aygua bullenta, pero encara mes lo firmant, puig de moment ni sabian qui era, pero després de molt pensar, la Paula va esclamar ¡Oh ja ho sé! Es lo botiguer á qui vaig comprar los vestits per las noyas.

En fi; resignació, esclamava la bona dona; tal vegada l' any que vé no tornarán y quant li comprí la roba per las noyas me farà una gran rebaixa.

Ab tot aixó som al dia de la festa, los convidats en número de vuit son ja aquí y la feyna que han portat no es poca. La quitxalla crida molt, y 'lsen-

yor Anton que pot ser molt gorrero, pero que 'l escándol sembla nó li agrada gayre, diu á la senyora Paula:

—Si á vosté no li sapigués mal, li demanaria un favor.

—Digui, home.

—Suposo que en aquet poble hi deu haver fonts y al objecte de que los nens puguin passá un dia de camp...

—Comprenc; voldria vosté anar á passá 'l dia ¿no es aixís? Donchs dit y fet; comensin á preparar-se que nosaltres arreglarém la minestra.

..

Tot está á punt y ja tenim la comitiva en marxa cap á la font d' en Cortés. Los nens del Sr. Anton may están quiets y en mes d' una ocasió, donnan cada susto que val un credo.

Ja hi som; la Paula fa foch, la quitxalla escampa guerrillas y en lloch de esperar lo dinar, comensan á devorar tots la fruyta que troban.

Poch rato havia passat, cuan senten plorar á n' en Pepito, nen de sis anys que baixava per un marge, en direcció als seus papás, ab ¡ays! que verdaerament enternian.

La Paula deixa las costellas. la senyora abandona las sargantanas que estava cassant y tots acuden ahont los plors de la criatura los cridavan.

—Que tens?

—Que 't fa mal?

—Aquí, aquí, contesta 'l noy plorant mes fort y senyalant lo ventre.

—Aixó es un atach, deya desesperat lo pare.

—Un atach de fruita, responia la Sió que sols pensava ab lo vals-socis que tenia compromés ab en Lluiset.

—¡Cap á casa! Cap á casa!

Y tots se posan en marxa fent d' escolta al noy que anava en brassos de son pare.

Arriban á casa y envian á buscar al metxe que no va anarhi fins á las onze de la nit, donant temps sobrat á que la Sió pogués comparar l' armonia de l' orquesta d' allí á la vora ab la can-

tarella del noy que may callava plorant y dient: ¡aquí ¡aquí! signantse 'l ventre.

Per fi arriba 'l desitjat metje. Li pren lo pols, li mira la llengua, l'inspecciona be y diu ab tota calma:

—Senyors, aquesta criatura no te res.

—Ay, ay! que 's pensa qu' es boig mon fill, deya la seva mare.

—Escolta, nen: que has menjat?

—Unas cuantas peras y no mes que duas figas de moro de las catorze que he arrencat.

—Y las altres?

—Me las he posadas á la pitrera, y al veurer que 'm feyan mal las he llenzadas. Efectivament; las punxas de las figas de moro eran las que li donaban lo mal estar.

Lo metje, se 'n aná rient, los seus pares volian pegarli, y la Paula llenzava la cassoleta de fer l'untura, mentres la Sió rebia un recado d' en Lluiset dientli que may mes li mirés la cara.

¡Quína festa major!

AGUSTÍ VERGÉS

DRÁCENA

Ab lo valor que 'l distingeix y per dar una prova mes del inquebrantable carinyo que li professa, lo nostre amich de cada any s' atreví, fa algunas nits, á fer la visita anyal á la *Drácena*, aquell modest arbre que, á pesar de son cautiveri, viu per aixó en los nostres cors, ja que casi bé l'hem vista naxer, l' hem feta gran y havém pogut admirar la galanura de la seva juvenesa. Mes no tot en lo mon tenen de ser felicitats, puiggracias á aquell adagi de *qui no te vergonya tot lo mon es seu*, d' uns amichs que la mimavan, passá aquell vegetal á unas mans, sols per l' ambició mogudas, á unas mans que 'ls falta 'l tacto pera distingir las

cosas ben fetas de las mal fetas á unas mans que, á jutjar pel carácter de qui las posseheix, mes que mans, se 'n poden dir *grapas*.

Ab menos precaucions que 'ls anys anteriors, lo nostre amich feu la visita de costum; y dihém ab menos precaucions, perque pera lliurarse d' una sorpresa, sols se provehi d' algun diner, per la rahó de que, segons diu ell, á certa gent més l' imposa lo presentarli un duro que una pistola.

Ab tant expressiu medi de defensa, s' acostá ab molta cautela al jardí disposat á donar l' assalt y prenent vistas á las foscas.

Lo silenci era amo de per tot arreu. Sols interrompia la quietut de la nit algun qu' altre grill cantant á duo, y un aixam de granotas que tot prenent la fresca estavan discutint si es lògich que 'ls pobres paguin mes impost de consums que 'ls richs, sens poguer arribar á un acort.

Lo nostre amich, que ja havia pres las midas necessarias, saltá la tanca y s' interná al jardí sempre ab lo duro á la má persi algú se li presentava y 's dirigí ahont havia deixat la *Drácena* en l'última visita del any passat. Se trobava allí mateix, li passá pel costat y no la va coneixer. La *Drácena* comprenhentho aixis, li va donar un cop de branca á l' espatlla tot dientli:

—Tant aviat m' has olvidat la fesomia? Lo visitant se fixá en ella, li prengué las faccions y 's tirá alguns passos enderrera, cregut de qu' era un arbre comprat pera fer veurer qu' era la *Drácena* y ferli explicar tot los secrets que tenia que confiarli.

Prenentho á desdeny, la *Drácena* se posá á plorar amargament. Allavors lo nostre amich la reconegué, puig si nosaltres la coneixiam molt quant estava alegre, ell es l' únich que s' hi relaciona desde que está trista.

—Dispensa, li va dir; t' he vist tant gropa, tant magre y tant decaiguda, que no 'm creya fossis la mateixa.

Donchs y aixó ¿tant mala vida 't dona?

—No, al contrari; jo crech que per despit de lo que vá dir l' *Eco* del any passat, volen allargar-me la vida per-que pateixi mes. Los fems en forma de teca no 'm faltan, com tampoch falta algun atrevit que vé á regarme sense cap necesitat. Pero, noy, creume; mes que 'ls bons aliments, engreixa la tranquilitat.

¿Que 'n farém, de la bona vida, si hi falta la satisfacció!.... !Quina diferencia entre la tranquilitat, la alegria, la pau y 'l desprendiment que regnava en lo *Centre* y la fatuitat, l' orgull, la vanitat y l'egoisme d'aquí! Y á mes d'aixó, tantas cosas posan en evidencia la poca escrupulositat del meu *propietari*, que sino que per un arbre no estan bé dirho, fins te 'n farias creus.

—Es á dir, que ab mi no hi tens prou confiansa?

—Sencillament; dient que algunas familias molt honestas s' han retraits de efectuar las sevas visitas per qüestió de tocá 'l piano, crech que podrás compéndreho tot.

—Es á dir, que....

—Si noy, si; es capás d'aixó y molt mes.

—Donchs me 'n vaig.

—Ca, home, no tingas por. Ja saps que en cas necessari sabria desplegar los brassos y repartir tal colecció de bolets que semblaria un teatro quant aplaudeixen. Donchs ara que 't parlaba de tocá 'l piano, vull explicarte lo que va passar l' any passat dos ó tres dias avans de la festa major. Figurat que un amich del *amo* que te una torra aquí aprop, va fer pujar á un afinador de Barcelona perque li afinés lo piano. Al saberho ell, demaná al amich que quan estigués llest d'afinarli, lo fes venir que afinaria 'l seu. En efecte, l' afinador un cop llest del primer compromís vá venir aquí á afiná 'l piano y un cop va haber acabat. ¿quant dirias que li va donar?

—Ja veurás, que vols que 't diga....

Aquí sempre s' han pagat quaranta ó cincuenta rals...

—¡Ca, home ca! Li va donar deu rals. No li va dir: «Aquí teniu mitj dueo, ni duas pessetas y mitja,» no; li va dir: «Aquí teniu deu rals» perque semblés que n' hi donava mes. Aquell bon home va quedar com de pedra, ni mes ni menos que jo lo dia que va tenir l' *astucia* de treurem de casa vostra. L' afinador, extremant la seva prudencia se vá despedir desitjantlos bona festa major, pero la senyora, que 's veu que te un xiquet mes de conciencia, va contestar: «No tinga cuidado; nosaltres no podém disfrutar de res en aquet poble. ¡Com que aquet se fa mal voler de tothom!....

—Vaja, donchs, així ja tens qui 't defensa.

—Ja veurás, ab franquesa, com que 's famella com jo, li tinch mes simpatia. Hi ha la diferencia que ella es senyora y jo esclava, ella va arreglada de per tot y jo tan sols del cap. Pero veig que al cap de mas bellesa, tornaré á ser de moda, perque veig que avuy las senyoras no tenen altre fat-lera que guarnirse bé 'l cap. L' altre dia 'n va venir una que portava una *payola* tant ben cultivada, que semblava verdaderament un hort. Tomatechs, escarolas, rabets, es á dir, era un verdader baret de estiu perque se 'n podia fer una bona esqueixada. Al veurer alló vaig arraplegá un xich las brancas 'y 'm vaig fer un tip de riure per *sota 'l nas!*

—Be, deixat de barreis, y aném al nostre assumpto. L' altre dia vaig veurer que cercaban lo terreno de devant del *CENTRE*, y 'm vaig creurer qu' era per traslladarhi. ¿Vols dir que tindréu aquesta alegria?

—Ca, baret....

—¡Torna ab los barrets!

—Ca! ¿saps per qué ho ha fet alló l' *amo*? Perque cad' any s' omplia de públich que sentia 'l concert de portas en fora, ell va dir: Ja que jo no puch sentirho, no vull que dintre 'l men

terreno ningú siga mes que jo. Pero treurem d'aquí... Casi ja estich resignada á morir. Hi va haver una época en que per tot arreu hi havia l'arbre de la llibertat, però jo'm quedare aquí pera qu'hi hagi l'arbre de la esclavitut. A lo menos als que portan á la presó diuen que van a la sombra, però á mi ni aquet luxó 'm donan perquè'm fan eatar al sol, que es ahont l'entrada es mes barato.

—No desconfiis, que hi han mes dias que llonganissas.

—Casi bé ja no espero res de ningú. Si no fossin los del coro, de mi ja no s'én cantaria gall ni gallina, y aixó que del Centro n'hi han que bastant podrian ferhi, pero... no ho entench... hi veig algo de misteri, porque quan s'acosta la festa major, sembla que 'ls sápigau greu que tothom recordi á la pobra *Dràcena*. Hi han dos tarongers aquí la vora que no sé d'ahont s'ho treuen, pero de tot están entrats y 'l vespre que 's posan á murmurar, demana...

—Per aixó no ploris. Ja saps que allá hi tens amichs fidels que t'estiman de debó y que may t'olvidarán. No ploris porque m'entristeixes y 'm farás tenir mala festa major.

—Aixó si que no ho voldria per cap concepte; al contrari lo meu gust es de que vos divertiu molt. Jo ja sé pels dostaronjers que 't deya, que n'hi han que sembla que estigan molt alegres y no ho están zaire. Dígalshi que en aquet temps en que 'ls arbres cambian de casa per art de *virtú birloqui*, no te res d'estrany que hi hajin ajuntaments que carreguin directament un impost de consums com no s'ha vist en lo mon, mentres hi han propietaris que no pagan ni l'aigua que beuen. Dígalshi que aixó de fer las cosas á capritxo d'un *saca muelas*, es fruyta del temps y que madurarán las verdas.

—Veig que 'l temps passa y tantas cosas tindriam per dirnos que no acabaríam may mes. Tingas resignació y

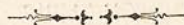
paciencia. Lo dia del concert, cuan sentis cantar, pensa que cada crit de aquells es un recort per tú y una *va-bieta* per qui ab molts mes diners que nosaltres no pot anar allá ahont nosaltres aném.

—Donchs, adeu y trasmets mos afectes á tots los amichs del *Centre*. A tots los desitjo una divertida festa major y jo per ma part me divertiré esperimentant las fesomias d'aquesta gent al veure que s'han de quedar á casa mentres tothom fa la seva brometa.

—Adios y no t'entristeixis. L'any que vé tornaré á veuret.

Aquesta es l'entrevista de nostre amich ab la *Dràcena* y l'*Eco*, fentne ja una costum de cad'any y 's publica pera cástich dels dolents y experiencia dels bons.

EUSSEBI BENAGES.

PER LA FESTA

No hi ha rastre de cireras,
lo taronger te un color
y las peras d'estiuada,
van escassejant per tot.

Pressechs son lo qu'ara abundan,
y maduran los melons;

la siudria no 's queda enrera,
refrescant son such, (si es dols.)

Los vinyars arreu verdejan;

la rahimada va fent goig;

y en las classes primerencas,

ja desperta lo verol.

Detalls qu' en conjunt indican,

qu' hem entrat al mes d'Agost;

y á la primera setmana,

Sant Just fa festa Major.

Allá gent Llobregatana;

costa amunt, ben alegroys;

que es la nota dominante
lo concert del *Pom de flors*.

J. CASAS PALLEROL.

IMPROVISACIÓ

Sols una vegada al any
cull un pom de flors Sant Just,
pero com son de molt gust,
que no abundin no es estrany:
A demés, si ab gran afany

lo jardiner sens desdì,
flors n' arribés à culli
per fé un pom cada mesada,
mataria la brotada
y ab ella tambe al jardì.

A. CORTINA.

A FESTA

—Escolteu, tia Mariona:
¿Que no havém d' aná á Sant Just?
Fan una festa molt bona
y vos dich que us darà gust.

Sempre, sempre dins de casa....
fins crech que us hi florireu.
S' ha d' aná á escampar la boira;
á correr per tot arreu....

No heu estat may en cap festa,
ahont ab goig tothom hi acut,
y aixó que 'n teniu xeixanta
y sou ja molt *de vellut*.

Allí balls, allí brometas,
un concert ben combinat.
Es dir; s' hi passan dos dias
d' entera felicitat

—¡Ay, carat!

Mira, noy, si m' hi acompanyas,
hi vinch ab tu, la vritat.

Apa, donchs, vestius de festa;
poseuvos lo jipó roig
que encar que 'n tingueu xeixanta
avuy tenu de fer goig.

Poseuvos las arrecadas
y un mocador dels llempants,
y sens perdre temps fem via
cap al tranvia de Sans.

Lo cotxe está ple que besa;
tan dintre com l' imparial;
hi van setanta personas
inclús un municipal.

—¿No hi pot cabre la senyora?
diu l' Enrich mitj enfadat
y 'l conductor li contesta;
—Que vagi dalt del terrat.

—¡Ay carat!

Si ho sé no surto de casa.
¿Que no me 'n moch, la vritat!

—¡Gracias á Deu! ¡Quina angunia!
¿Quin patir! ¡Era un infern!
—Ara pujarem al cotxe
y fins á Sant Just Desvern.

¡Apa, noy Xich: ¿vuit assientos?

y dos deu. ¡Apa, l' ull viu!
No n' esperis que no venen.
¡Mira, que tú 'n saps un niu!
—Que no, dius? Prou farás puesto.

¡Ah, salau! quins serafins.
Pugin, noyas, que van amples.

—¡Que no hi cabém ja aquí dins!

—¿Que no diuen? No 'ls vull creure,
es *Sant Just* y s' ha acabat,
Ja veurás, Enrich, estrenyte
y una així á cada costat.

—¡Ay, carat!

Es trempat aquet cotxero.
Te bon gènit, la vritat!

—Ahónt som? pregunta una noya
blanca com tofa de neu,

l' Enrich gojós li contesta:

—Som á Coll blanch, com lo seu.

—Moltas gracias; vosté 's burla.

—Cregui li dich de debó.....

y de *crescendo á piano*
seguex la conversació.

Lo noy Xich, per no enredarse,
s' entreté ab los animals,
¡Au, Camelor! ¡Carbonero!
¡Au, Garboso! ¡Aquets gambals!

A l' Enriquet ab sa vehina
gran feyna se li ha girat,
mentres la tia Mariona
ab los camps sols s' ha fixat.

—¡Ay carat!

Es bonich lo sortí á fora
Es alegre, la vritat.

Los caballs, trota que trota,
tot l' espay omplen de pols,
Es pesat pels uns lo viatge
y per l' Enrich es molt dols.
Lo cotxero en lo pescante
diu: ¡Aquí passa! ¡Ojo ya!
Es lo tiro de la reyna
y no hi ha qui hi posi ma.
Aixó es un llampech ¡com vola!
ja hem deixat á can Rigal
y ab un tancar y obrir d' ulls
son mes enllá del Hostal.
Ja havém arribat al poble,
per tot está emblanquinat.
Richs y pobres, vells y joves
tothom ja va endiumenjat

—¡Ay carat!

Es molt bonich aquet poble,
m' agrada, la veritat!

—Tia Mariana, depressa
perqué havém d' aná al concert;
que á las sis en punt comensan
y á las cinch ja s' haurá omplert.

Ja l' orquesta de l' Escalas
ab ajust y afinació
toca pessas que mereixen
general aprobació.

En Cristiá se posa al frente
del coro LO POM DE FLORS
y al compás de sas canturias
esbategan tots los cors.

En augment va l' entusiasme,
aplaudeix tothom ab fé,
analtint d' eixa manera
la gran obra d' en Clavé.

Ab un pam de boca oberta
la Mariona n' ha quedat
y esclama quan en sí torna
mirant als del seu costat:

—¡Ay carat!

Sembla impossible que cantin
tots tan igual: ¿no es vritat?

Per la tarde los Cassinos
molt ben adornats fan goig
y l' Enrich está en sas glorias
ballant sempre y fent lo boig.
Ab ell van los de la broma;
l' hereu Lleys, en Pey, lo Poll,
no hi falta 'l noy de la Rosa
que sab ballar de corcoll.
En Joan no 's queda enrera,
que encara que va feixuch
á n' allí ahont s' arma xibarrí
en Joan prompte hi acut.

Tothom brinca, tothom salta,
tothom queda masegat.
Mentres la tia Mariona
diu ab lo cap destrempat:

—¡Ay carat?

Tot aixó casi 'm mareja
y amohina, la vritat.

La festa major s' acaba;
desfilan los forasters
y per alcansar lo cotxe
tots volen ser los primers.
Los joves deixan promesas,
las noyas deixan recorts
y solen deixarhi 'ls cuartos
aquells que son jugadors.
L' Enrich deixa la memoria,
que conservarà molts anys,
d' aquella noya del cotxe

potsé ab alguns desenganys,
y sa tia Mariona
bona carbassa ha deixat
á un puró que ab sos setanta
relacions li ha demanat

—¡Ay carat?

No hauria jo pas fet festa
ab lo vellot, la vritat.

EUSSEBI BENAGES.

Aprofitém l' aparició del present nú-
mero de LO POM DE FLORS, pera donar las
gracias mes expressivas á las Societats
Erato, de Figueras y *Centre Catalá*, de
Sant Pol de Mar, per sa constancia en
remétrems los periódichs *Lo Pensament*,
y *Lo Santpotench*, que respectivament
publican.

Sentim no poder correspondrer á tanta
galanteria, ja que mentres aquesta
modesta publicació apareix en públich
un sol cop al any, la seva visita se re-
peteix cada mes. Compensi lo nostre
agrahiment, la distinció que 'ls hi me-
reixém.

VA DE CUENTO

Van per un camí un pagés y un burro.
Al mitj del camí l' animal s' atura y
per mes que li dongui garrotadas no
pot tirar ni un pas avant.

Lo pagés agafa lo ronsal, se 'l mira
ab intenció y estirant ab tota l' ánima
exclama:

—A talent me podrás guanyar, pero
lo qu' es á forsa...

—¡Son molt amargas, señor Doctor,
las píndolas que m' ha receptat?

—Ca, no, senyora, no es mes que la
primera.

—Donchs si á vosté li sembla podriam
comensar per la segona.

Un borrarxo molt formal,
deya dirigintse á mí:

—Ni que siga sustancial,
deixo lo pá que fa mal;
sols es saludable 'l ví.

Si 't figuras que es mentida
lo que 't dich, t' ho vull probar:
van ferme una gran ferida
ly 'l ví me la va curar!

A. CORTINA RIBERA.